

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Borisa Markovića, predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članice vijeća te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Z. V. iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 23. rujna 2021.

p r e s u d i o j e

- I Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Povjerenika za informiranje, Z., klasa: UP/II-008-07/20-01/1179, urbroj: 401-01/05-21-4 od 1. srpnja 2021.
- II Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika Povjerenika za informiranje od 1. srpnja 2021. odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Vlade Republike Hrvatske, klasa: UP/I-008-01/20-07/09, urbroj: 50302/28-20-1 od 7. rujna 2020., kojim je odbijen zahtjev tužitelja za ostvarivanje prava na pristup informacijama u dijelu koji se odnosi na dostavu preslike prijepisa tonskog zapisa sa zatvorenog dijela sjednice Vlade Republike Hrvatske od 16. ožujka 2000. godine, a slijedom rasprave o razrješenju Z. V. dužnosti pomoćnika ministra pomorstva, prometa i veza, te je odbačen zahtjev tužitelja u dijelu koji se odnosi na dostavu preslike prijedloga kadrovske komisije Vlade Republike Hrvatske, kao i prijedloga tadašnjeg Ministarstva pomorstva, prometa i veza o razrješenju Z. V. dužnosti pomoćnika ministra pomorstva, prometa i veza.
2. Tužitelj u tužbi u bitnom navodi da je u dijelu koji se odnosi na točku I. izreke rješenja kojim je njegov zahtjev odbijen, u bitnom navedeno da je takva odluka donesena jer je po provedenom testu razmjernosti i javnog interesa utvrđeno da i dalje prevladava potreba zaštite prava na ograničenje pristupa traženoj informaciji u odnosu na javni interes jer bi skidanje oznake tajnosti sa zapisnika i prijepisa tonskih zapisa u ovom slučaju moglo naštetiti internom postupku djelovanja državnog tijela i internom postupku odlučivanja u izvršavanju zadaća državnog tijela, posebice u obavljanju poslova iz članka 5. Zakona o tajnosti podataka s kojim su povezane odluke kadrovske naravi o imenovanju i razrješenju visokih državnih dužnosnika. Navedeno obrazloženje u cijelosti odbacuje kao nezakonito iz razloga što, prvenstveno, takav razlog nije predviđen kao razlog za odbijanje zahtjeva niti jednom odredbom članka 15. Zakona o pravu na pristup informacijama, dakle, navedeni

razlog zbog kojeg je odbijen njegov zahtjev nema uporišta u niti jednoj odredbi relevantnih propisa. Smatra da ne postoji valjano obrazloženje o tome u čemu bi se sastojala šteta koja bi dostavom predmetne informacije mogla nastupiti za tijelo javne vlasti, u ovom slučaju Vladu Republike Hrvatske. Naime, on je zatražio informaciju (tonski zapis sjednice Vlade Republike Hrvatske) koja se tiče isključivo njega, dakle, koja je strogo osobne naravi. Skreće pozornost na činjenicu da je sporna odluka donesena sljedeći dan nakon što je uhićen u sklopu kaznenog postupka koji je nakon 14 godina rezultirao pravomoćnom oslobađajućom presudom za njega, a u navedenom je razdoblju bio onemogućen u zapošljavanju na radnom mjestu u skladu s njegovom stručnom spremom pa je, u tom smislu, mišljenja da je najmanje što zaslužuje podatak o tome zašto i s kojim obrazloženjem je razriješen s dužnosti pomoćnika ministra. Nadalje, u dijelu u kojem je odbačen njegov zahtjev koji se odnosi na dostavu preslike prijedloga kadrovske komisije Vlade Republike Hrvatske, kao i prijedloga tadašnjeg Ministarstva pomorstva, prometa i veza o njegovom razrješenju s dužnosti pomoćnika ministra neuvjerljivo je obrazloženje da Vlada Republike Hrvatske ne bi imala saznanja gdje se zatražena informacija nalazi. Tužitelj predlaže da ovaj Sud poništi rješenje tuženika te da mu nadoknadi troškove upravnog spora.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnom navodi da tužitelj praktički ne osporava navode iz obrazloženja pobijanog rješenja, već gotovo u cijelosti ponavlja ranije žalbene navode izjavljene u žalbi protiv prvostupanjskog rješenja Vlade Republike Hrvatske od 7. rujna 2020. Ističe da je u konkretnom slučaju zatražena informacija klasificirana stupnjem tajnosti "službena tajna – povjerljivo", što se sukladno članku 32. Zakona o tajnosti podataka prevodi u stupanj tajnosti "ograničeno", pa je Vlada Republike Hrvatske odbila tužiteljev zahtjev temeljem odredbe članka 15. stavka 1. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama, citirajući ujedno i relevantne odredbe Zakona o tajnosti podataka, prije čega je zatražila mišljenja ureda Vijeća za nacionalnu sigurnost te je provela test razmjernosti i javnog interesa, slijedom čega je razlog odbijanja zahtjeva tužitelja zakonit. Osim navedenog u pobijanom rješenju je detaljno obrazloženo kako isključivo vlasnik klasificiranih podataka ima zakonsku ovlast odlučiti o zadržavanju stupnja tajnosti, promjeni stupnja tajnosti, deklasifikaciji ili oslobađanju od obveze čuvanja tajnosti podataka, pa je stoga Vlada Republike Hrvatske nakon dobivenog mišljenja Ureda Vijeća za nacionalnu sigurnost i provedenog testa razmjernosti javnog interesa odbila zahtjev tužitelja za pristup informacijama i zadržala stupanj tajnosti "ograničeno", jer su prevladali razlozi za ograničenje. Tuženik u tom smislu upućuje na sudsku praksu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske te stajališta Ustavnog suda Republike Hrvatske. Tuženik ističe da je prilikom uvida u prostorijama Vlade Republike Hrvatske utvrđeno da ista ne posjeduje prijedlog kadrovske komisije Vlade Republike Hrvatske kao ni prijedlog tadašnjeg Ministarstva pomorstva, prometa i veza o razrješenju tužitelja dužnosti pomoćnika ministra te nema saznanja gdje se predmetni dokumenti nalaze, pa je stoga ispravno primijenjena odredba članka 23. stavka 4. Zakona o pravu na pristup informacijama. Tuženik predlaže da ovaj Sud tužbu odbije.

4. Ovaj Sud je, sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), dostavio odgovor tuženika na tužbu tužitelju.

5. Kako tužitelj osporava samo primjenu samo primjenu prava, činjenice su nesporne, a stranke u tužbi i odgovoru na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje

rasprave, Sud je spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima te utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

6. Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja tuženika u granicama zahtjeva iz tužbe, Sud nalazi da time što je tuženik odbio žalbu tužitelja nije povrijedio zakon na štetu tužitelja, jer je za svoju odluku dao valjane, pravno relevantne razloge, koje prihvaća i ovaj Sud u cijelosti, jer su utemeljeni na podacima u spisu predmeta i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

7. Prema odredbi članka 23. stavka 4. Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine", broj: 25/13. i 85/15.) tijelo javne vlasti rješenjem će odbaciti zahtjev ako ne posjeduje informaciju te nema saznanja gdje se informacija nalazi.

8. Odredbom članka 23. stavka 5. točke 2. navedenog Zakona propisano je da će tijelo javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev ako se ispune uvjeti propisani iz članka 15. stavka 2. i 3., a u vezi s člankom 16. stavkom 1. ovog Zakona.

9. Člankom 15. stavkom 2. točkom 1. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano je da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji ako je informacija klasificirana stupnjem tajnosti, sukladno zakonu kojim se uređuje tajnost podataka.

10. Odredbom članka 16. stavka 1. navedenog Zakona propisano je da je tijelo javne vlasti nadležno za postupanje po zahtjevu za pristup informaciji iz članka 15. stavka 2. točke 2., 3., 4., 5., 6. i 7. i stavka 3. ovog Zakona, dužno, prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti i javnog interesa. Vlasnik informacije iz članka 15. stavka 2. točke 1. ovog Zakona po prethodno pribavljenom mišljenju ureda Vijeća za nacionalnu sigurnost, dužan je, prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti i javnog interesa.

11. Iz podataka u spisu predmeta proizlazi da je tužitelj svojim zahtjevom za pristup informacijama zatražio od Vlade Republike Hrvatske kopiju prijedloga kadrovske komisije Vlade Republike Hrvatske, kao i prijedloga Ministarstva pomorstva, prometa i veza te prijepis transkripta diskusije na Vladi na temelju kojih je Vlada Republike Hrvatske donijela odluku o njegovom razrješenju s dužnosti pomoćnika ministra rješenjem klasa: 080-02/00-02/130, urbroj: 50304/2-00-1. Nadalje, proizlazi da je Vlada Republike Hrvatske nakon zaprimanja zahtjeva tužitelja za pristup informacijama, kojim je zatražena informacija koja je klasificirana stupnjem tajnosti "službena tajna – povjerljivo", te se sukladno članku 32. Zakona o tajnosti podataka ("Narodne novine", broj: 79/07. i 86/12.) prevodi u stupanj tajnosti "ograničeno" postupila sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama i zatražila mišljenje Ureda Vijeća za nacionalnu sigurnost te provela test razmjernosti javnog interesa. Vlada Republike Hrvatske je nakon dobivenog mišljenja Ureda Vijeća za nacionalnu sigurnost i provedenog testa razmjernosti i javnog interesa u konkretnom slučaju zadržala postojeći stupanj tajnosti.

12. Prema dosljednoj praksi ovoga Suda samo vlasnik podataka, koji je u propisanom postupku klasificirani podatak takvim označio i za isti utvrdio stupanj tajnosti, ovlašten je odlučiti o zadržavanju stupnja tajnosti, promjeni stupnja tajnosti, deklasifikaciji ili oslobađanju od obveze čuvanja tajnosti podataka.

13. Dakle, proizlazi da isključivo vlasnik klasificiranih podataka ima zakonsku ovlast odlučiti o zadržavanju stupnja tajnosti, promjeni stupnja tajnosti, deklasifikaciji i oslobađanju od obveze čuvanja tajnosti podataka.

14. Imajući na umu navedeno, odnosno da je u konkretnom slučaju riječ o klasificiranim informacijama, pravilna je ocjena tuženika da je prvostupanjsko tijelo kao vlasnik informacije nakon traženja mišljenja Ureda Vijeća za nacionalnu

sigurnost i provedenog testa razmjernosti i javnog interesa procijenilo da i dalje postoje razlozi zbog kojih je zatražena informacija klasificirana stupnjem tajnosti pa stoga je tužitelju uskraćen pristup predmetnoj informaciji jer bi se njezinim deklasificiranjem i omogućavanjem pristupa moglo naštetiti internom postupku djelovanja državnog tijela, u internom postupku odlučivanja, u izvršavanju zadaća državnog tijela, a posebice u obavljanju poslova iz članka 5. Zakona o tajnosti podataka s kojima su povezane i odluke kadrovske naravi o imenovanju i razrješenju visokih državnih dužnosnika, a kako sve to pravilno zaključuje i tuženik.

15. U odnosu na točku 2. izreke prvostupanjskog rješenja u vezi dostave preslike prijedloga kadrovske komisije Vlade Republike Hrvatske, kao i prijedloga tadašnjeg Ministarstva pomorstva, prometa i veza o razrješenju tužitelja dužnosti pomoćnika ministra pomorstva, prometa i veza, u postupku je utvrđeno, a uvidom u prostorijama prvostupanjskog tijela od strane tuženika, ureda Povjerenika, da prvostupanjsko tijelo, odnosno Vlada Republike Hrvatske ne posjeduje navedenu dokumentaciju pa je i u tom dijelu pravilno odlučeno o zahtjevu tužitelja.

16. Iz navedenih razloga, prema ocjeni ovoga Suda, pobijana odluka tuženika je zakonita te istom nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja pa je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima tužbu trebalo odbiti kao neosnovanu.

U Zagrebu 23. rujna 2021.

Predsjednik vijeća:
Boris Marković, v.r.